

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **H. N. V. U.,**
Státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2021 č. j. OAM-116/LE-BA02-HA13-2020, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalobce namítal, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že má odůvodněný strach z návratu do země původu, neboť mu tam hrozí nebezpečí od soukromých osob, od kterých si v minulosti půjčil vysoký obnos peněz. V případě návratu může být těmito osobami ohrožen na životě. Žalovanému vytkl, že v podkladech rozhodnutí nejsou obsaženy žádné informace, které by se týkaly individuálních problémů s ochranou osoby v situaci, kdy je jí vyhrožováno soukromými osobami kvůli dluhu. Žalobce dále uvedl, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany zmínil existenci rodinných a osobních vazeb na území ČR, které mohou představovat nové skutečnosti v rámci opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce dále namítal, že žalovaný porušil § 4 odst. 2 správního řádu. Bylo povinností žalovaného, aby ve všech fázích řízení poskytl účastníkovi kompletní poučení o jeho právech a povinnostech, aby ten byl po celou dobu obeznámen s jasnými následky svých kroků. Žalovanému vytkl, že až do předání rozhodnutí nebyl poučen o tom, jakým způsobem probíhá řízení o opakované žádosti, za jakých podmínek dojde k zastavení řízení. Žalobce dále uvedl, že úkolem správního orgánu je v řízení o druhé žádosti rozpoznat, zda jsou v řízení sděleny nové skutečnosti a pokud ano, má správní orgán povinnost zjistit charakter těchto skutečností. Žalobce dále obecně uvedl, že při zaměření se na jednotlivé nové skutečnosti, které žadatel uvedl v řízení předcházejícímu napadenému rozhodnutí je pak zřejmé, že správní orgán nepostupoval uvedeným způsobem. Postup správního orgánu od počátku směřuje k hodnocení uváděných skutečností tak, aby mohl být zvolen postup označení žádosti za nepřipustnou, došlo k rychlému zastavení řízení a nemuselo tak dojít k posouzení žádosti meritorně. Zásadní chybu správního orgánu žalobce spatřuje ve strohém konstatování ve vztahu k možným změnám či novým skutečnostem, které se mohly po předchozí žádosti o mezinárodní ochranu změnit. Napadené rozhodnutí tak není dostatečně odůvodněno ohledně relevantních změn, především pokud jde o hodnocení jeho rodinného a soukromého života. Žalovaný v rozhodnutí pouze konstatoval, že změny neshledal, aniž by bylo náležitě odůvodněno, z jakého důvodu k relevantní změně nedošlo a zejména, jaké podklady o tom vypovídají.
3. Žalobce dále namítal, že bylo povinností žalovaného přihlédnout a následně vycházet při posuzování jeho rodinného života z aktuálního stavu věci. Na území ČR žije s družkou H. T. N., se kterou před zajištěním sdílel společnou domácnost v Praze a společně vychovávají dceru A. B. V., narozena X. V napadeném rozhodnutí existenci těchto osobních vztahů není zmínka. Pokud tedy žalovaný ke zjišťování skutkového stavu z vlastní iniciativy nepřikročil, měl jej zjistit v souladu s ust. § 3 správního řádu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, tedy co nejaktuálněji k datu vydání rozhodnutí. Navíc i z rozhodovací činnosti správních soudů je patrné, že i rodinný a soukromý život může být novou skutečností, která by měla být zohledněna v řízení o mezinárodní ochranu. Žalovaný ohledně jeho rodinného života nezjistil správně a dostatečně skutkový stav věci, ačkoliv to bylo jeho zákonnou povinností. Žalobce dále odkázal na čl. 8 Evropské úmluvy

a uvedl, že v řízení nebyly posouzeny okolnosti nezbytné pro splnění mezinárodně právních závazků České republiky a nebylo ani zjištěno, zda mohou být posouzeny v jiném řízení, které by poskytlo jeho právům efektivní ochranu podle čl. 8 Evropské úmluvy, tj. zejména vyřešení jeho pobytové situace bez nutnosti opustit území ČR a ohrožit jeho rodinný a soukromý život. Žalovaný měl tedy vyjasnit, zda skutečnosti jím tvrzené, zejména jeho rodinný a soukromý život a možný zásah do těchto sfér, je možné zohlednit v některém jiném řízení, než v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a zda je v takovém řízení možné poskytnout efektivní ochranu jeho soukromému a rodinnému životu. Pokud takové řízení neexistuje, je nutné, aby se žalovaný věcně zabýval jeho žádostí v té části, v níž uvádí skutečnosti nasvědčující pevnému vztahu k České republice a zejména, zda samotné vycestování žalobce z ČR nemůže představovat nepřiměřený zásah do stávajícího rodinného a soukromého života, který si zde vytvořil.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobce byl řádně poučen o svých právech a povinnostech, a to tak, že převzal poučení, jak plyne ze strany 70 spisového materiálu. Nadto již absolvoval dvě řízení o mezinárodní ochraně. Jak v minulých, tak i v posuzovaném řízení, byl informován o všech skutečnostech, jaká má práva a povinnosti, že musí uvádět veškeré informace rozhodné k jeho žádosti, také byl obeznámen s tím, že v každém zařízení má možnost kontaktovat právní pomoc či si na vlastní náklady zajistit právní pomoc či tlumočníka. Není povinností žalovaného poučovat žadatele, jaké rozhodné skutečnosti má uvádět, aby jeho žádosti bylo vyhověno. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán v průběhu řízení zjistil, že se neobjevily nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu zákona o azylu, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Navíc nové skutečnosti, snaha zůstat v ČR se svou dcerou, potažmo snaha o legalizaci pobytu, které uvedl, se netýkají změny situace v zemi původu, byť se žalobce toto snažil nastínit. Žalovaný dále odkázal na závěry v napadeném rozhodnutí a citoval relevantní judikaturu.
5. Soud o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé z. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagoval a ve stanovené lhůtě nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání nevyjádřil.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., s. ř. s., v platném znění, v mezích žalobních bodů a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 20. 10. 2020 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V ní uvedl, že pochází z Vietnamské socialistické republiky. Je ženatý, manželka žije ve Vietnamu. V České republice má družku H. T. N., která je rovněž státní příslušnicí Vietnamu a žije v Praze. Spolu mají dceru V. B. A. Dcera žije s matkou v Praze. Ve vlasti naposledy žil v Hanoji. Do České republiky přicestoval z Vietnamu na konci roku 2009. Poprvé zde byl v roce 2004. V roce 2006 se do Vietnamu vrátil. Je zdravý a nemá žádná zdravotní omezení ani jiné potřeby. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že ve Vietnamu si půjčil vyšší částku na

podnikání. Nyní má strach, protože není schopen svůj dluh splatit. Proto se do Vietnamu nemůže vrátit. Možná jej tam zabijí. Uvedené skutečnosti uváděl v rámci správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Na dotaz správního orgánu žádné další důvody žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl. Ze správního spisu se podává, že první žádosti o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce 28. 7. 2002. Řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-3632/VL-19-2002. Jako důvod žádosti tvrdil, že ve Vietnamu zanechal dluhy, proto se tam odmítá vrátit. 9. 10. 2002 vzal žalobce žádost zpět a řízení bylo rozhodnutím č. j. OAM-3632/VL-19-C06-2002 zastaveno dle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Rozhodnutí nabylo právní moci 9. 10. 2002. Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce 29. 2. 2020. Řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-41/LE-Ba04-2020. Rozhodnutím ze dne 19. 6. 2020, které nabylo právní moci 9. 7. 2020, č. j. OAM-41/LE-BA04-HA12-2020 žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14 a § 14b zákona o azylu nebyla udělena. Jako důvod žádosti žalobce tehdy uvedl, že má strach se do Vietnamu vrátit. Obává se toho, že ho ta zabijí nebo bude uvězněn. Mezi rokem 2006 a koncem roku 2009 si vypůjčil hodně peněz s vysokým úrokem. Výpůjčku nemůže splatit. Obává se, protože ho zabijí lidé, od kterých si peníze vypůjčil. Žalobce sdělil, že je rozvedený, bezdětný, v České republice má přítelkyni, s níž čeká dítě. Ze správního spisu dále plyne, že žalobce dne 27. 10. 2020 převzal výzvu k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v níž byl poučen ve Vietnamském jazyce o tom, že pokud se nedostaví 2. 11. 2020 bez vážného důvodu k poskytnutí informací k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, bude to považováno za jeho nezájem nadále žádat o udělení mezinárodní ochrany v České republice a řízení bude podle § 25 písm. d) zákona o azylu zastaveno. Nastane-li vážný důvod, bránící mu v poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v uvedeném termínu, je povinen o tom neprodleně správní orgán informovat na některém z uvedených kontaktů. Žalobce současně 27. 10. 2020 potvrdil převzetí předvolání a rovněž i poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaný dále shromáždil informace o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně se jedná o Informaci OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, ze dne 1. 9. 2020, zpráva Mezinárodní organizace pro migraci, údaje o zemi Vietnam 2019, ze dne 26. 3. 2020 a informace Ministerstva vnitra Velké Británie, Vietnam: Zpráva britského Ministerstva vnitra ze zjišťovací mise ve Vietnamu. Žalovaný rovněž vycházel z informací z Cizineckého informačního systému.

8. Ze správního spisu se dále podává, že dne 7. 1. 2021 byl žalobce v jazyce vietnamském poučen o možnosti se vyjádřit k podkladům rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce se nechtěl seznámit s obsahem citovaných podkladů pro vydání rozhodnutí, ani se k nim vyjádřit, doplnění podkladů nenavrh. Na dotaz správního orgánu, zda chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce sdělil, že má jedno dítě, dceru jménem V.B. A., narozenou v roce 2015. Dcera žije v X u své matky, která je jeho přítelkyní. Přítelkyně se jmenuje H. T. N. a je narozena v roce X. Ve Vietnamu má manželku. S přítelkyní žije již 7 let ve společné domácnosti v X a chtěl by se o ni a dceru postarat.
9. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec

opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.

10. Podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona, řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
11. Krajský soud předně poukazuje na to, že z ust. § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu plyne, že se neprovádí pohovor, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany (jako je tomu v daném případě); v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně, nebo jiným vhodným způsobem. Z obsahu spisu je zřejmé, že takto žalovaný postupoval, žalobci umožnil sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jak vyplývá z výše citovaného obsahu správního spisu, konkrétně z poskytnutí údajů k podané žádosti za přítomnosti tlumočníka. Ze správního spisu bylo rovněž zjištěno, že žalobce dne 27. 10. 2020 převzal poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu. V rámci protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany byl rovněž poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, také byl poučen o možnosti uvést nové skutečnosti nebo informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti, stejně tak o právu vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich užití, přičemž žalobce, jak bylo rovněž výše citováno, této možnosti nevyužil. Za tohoto stavu soud považuje námitku žalobce, že se mu nedostalo kompletního poučení o jeho právech a povinnostech, za nedůvodnou. Co se týká námítky žalobce, že dle § 4 odst. 2 správního řádu je povinností žalovaného, aby účastníci byli po celou dobu správního řízení seznámeni s jasnými následky svých kroků, krajský soud uvádí, že nic takového z citovaného § 4 odst. 2 správního řádu neplyne. Ani z této obecné námítky nelze seznat, co má žalobce na mysli, pokud tvrdí, že měl být po celou dobu řízení obeznámen s jasnými následky svých kroků. Tuto svou výhradu žalobce v žalobě blíže nerozvedl. K tomu soud doplňuje, že nebylo povinností žalovaného zabývat se celou řadou dalších otázek a konsekvencí tvrzení žalobce. Soud dále činí závěr, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně, za tím účelem si opatřil dostatek podkladů, umožnil žalobci uvést veškeré důvody, které jej vedly k podání opakované žádosti, shromáždil rovněž aktuální zprávy o zemi původu. Všechny získané podklady žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil a z odůvodnění je zřejmé, z čeho žalovaný vycházel, jakými úvahami se řídil při posuzování podkladů pro vydání rozhodnutí a k jakým závěrům dospěl. Tyto úvahy jsou přezkoumatelným způsobem uvedeny v napadeném rozhodnutí. Soud rovněž souhlasí se závěrem žalovaného, že v posuzované věci oproti předchozím žádostem o udělení mezinárodní ochrany nově uvedl, že se hodlá starat o nezletilou dceru V.B. A. narozenou v roce X, přičemž nedoložil rodný list uvedeného dítěte a soud tedy souhlasí s žalovaným, že tedy nijak neprokázal, že je skutečně jejím otcem. Soud sdílí i názor žalovaného, že ani existence rodinných vazeb žalobce na území ČR tedy okolnost, že zde žije údajně jeho nezletilá dcera, o kterou se hodlá starat, není relevantním důvodem pro opětovné meritorní posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Žalovaný se rovněž zabýval na základě informací o zemi původu tím, zda v ní nedošlo ke změně situace, která by zakládala opodstatněnost nové žádosti. Jestliže žalovaný odkázal na spisový materiál, co se týče politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, nelze mu nic vytknout. Stručný závěr, proč k relevantní změně nedošlo, a jaký podklad o tom vypovídá, zcela postačuje, jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz usnesení č. j. 8 Azs 26/2012 – 31, č. j. 3 Azs 21/2013 – 118).

12. Soud pro úplnost uvádí, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu).
13. V posuzované věci byly naplněny zákonné podmínky stanovené § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem na území ČR byla správně shledána nepřipustnou a za daného stavu pak dle § 25 písm. i) zákona o azylu bylo řízení zastaveno.
14. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 31. 5. 2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně